

Китоби Дониёл — яксаду наваду ҳаштум

Чамъомадҳои илоҳӣ ва ҳамоҳангиҳои нубувватӣ: нақши 144,000 дар чорҷуби эсхатологии Дониёл 11:40

Jeff Pippenger

2024-05-01

Мо хатти папагиро, хатти ҷумхурихоҳии муртад, хатти протестантизми муртад ва хатти саду чилу чор ҳазорро ба таърихи пинҳонии ояти чиҳили боби ёздаҳуми Дониёл ҷой медиҳем. Айни ҳол мо бар он меандешем, ки Масеҳ қавми Худро ду бор чамъ меоварад, ва ҳамаи мисолҳое, ки чамъ овардани қавми Ёро бори дуюм нишон медиҳанд, раванди ниҳонии мӯҳрғузори саду чилу чор ҳазорро ифода мекунанд.

Вақте ки рамзи илоҳӣ дар як хатти ислоҳотӣ фуруд меояд, Худованд он гоҳ қавме баргузидаро чамъ меоварад, ки баъд аз он озмуда мешаванд. Дар анҷоми ҷараёни озмоиш парокандагӣ рӯй медиҳад, ки пас аз он Ё он қавми баргузидаро бори дуюм чамъ меоварад, ҳарчанд бисёре барои ноком мондан дар ҷараёни озмоиш ақиб монда мешаванд. Масеҳ чамъ овардани шогирдони Худро ҳангоми таъмиди Худ оғоз намуд, ва бар салиб шогирдон пароканда шуданд. Пас аз эҳёи Худ, Ё шогирдони Худро бори дуюм пеш аз Панतिकост чамъ овард. Ин хат муайян намуд, ки чамъоварии дуюм бар саду чиҳилу чор ҳазор каме пеш аз қонуни якшанбе, ки Панतिकост намунаи он аст, ба анҷом мерасад. Салиб ноумедиро муайян мекунад, ки пас аз он чамъоварии дуюм сураат мегирад.

Чамъомади дуюм баъд аз салиб замоне оғоз ёфт, ки Масеҳ пас аз эҳёи Худ аз мулоқот бо Падари Худ фуруд омад. Вақте ки рамзи илоҳӣ фуруд меояд, қавми Худо бояд паёмро бихӯранд, ва пас аз он ки Масеҳ фуруд омад, Ё бо шогирдон хӯрд.

Ва чунин воқеъ шуд, ҳангоме ки Ё бо онҳо дар сари дастархон нишаста буд, нонро гирифта, баракат дод ва шикаста, ба онҳо дод. Ва чашмони онҳо кушода шуд, ва Ёро шинохтанд; ва Ё аз назари онҳо нопадид гашт. Луқа 24:30, 31.

Дар чамъомади дуюм баъд аз салиб Масеҳ Рӯҳулқудсро бар шогирдони Худ «дамид».

«Амали Масеҳ, ки бар шогирдони Худ Рӯҳулқудсро дамид ва ӯро ба онҳо бахшид, мисли чанд қатрае пеш аз борони фаровоне буд, ки мебоист дар рӯзи Панतिकост ато гардад». Spirit of Prophecy, ҷилди 3, 243.

Дар чамъомади дуюм пас аз ноумедии 19 апрели соли 1844, Масеҳ дасти Худро аз хатони соли 1843 бардошт.

«Он содиқони ноумед, ки наметавонистанд дарк намоянд, ки ҷаро Худовандашон наомад, дар торикӣ воғузошта нашуданд. Боз онҳо ба Китобҳои Муқаддаси худ роҳнамоӣ карда шуданд, то давраҳои нубувватиро ҷустуҷӯ намоянд. Дасти Худованд аз рӯи рақамҳо бардошта шуд, ва иштибоҳ шарҳ дода шуд. Онҳо диданд, ки давраҳои нубувватӣ то соли 1844 мерасиданд, ва ҳамаи далелҳое, ки онҳо барои нишон додани он

пешниҳод карда буданд, ки давраҳои нубувватӣ дар соли 1843 ба анҷом мерасанд, исбот менамуданд, ки онҳо дар соли 1844 хотима меёбанд». Early Writings, 237.

Дар вақти ноумедӣ фариштаи дуҷум бо «навиштае дар дасти худ» фуруд омад.

«Ба фариштаи тавоноӣ дигар амр дода шуд, ки ба замин нузул кунад. Исо дар дасти ӯ навиштае гузошт, ва ҳангоме ки ӯ ба замин омад, нидо кард: “Бобил сукут кард, сукут кард.”» Early Writings, 247.

Раванди озмоише, ки бо омадани фариштаи дуввум оғоз ёфт, дар ҷамъомади урдугоҳии Эксетер ба анҷом расид, вақте ки Рӯҳулқудс рехта шуд ва паём монанди мавҷи азими об пеш рафт. Ин равандони озмоиш ба таври возеҳ пас аз салиб муайян карда шуд, вақте ки давраи вақт то рехта шудани Рӯҳулқудс дар Панतिकост бо як давраи панҷохӯрӯза пеш омада буд, ки он, дар навбати худ, аз як давраи чиҳилрӯза иборат буд ва пас аз он як давраи даҳрӯза меомад, ки дар Панतिकост ба анҷом расид.

«Халки Худо бояд пайваста дар дуо сӯи Ӯ даст дароз кунад. Пас аз он ки шогирдони нахустин даҳ рӯзро дар зорию илтиҷо гузарониданд, баъд аз он ки ҳамаи ихтилофҳо бартараф карда шуданд, ва онҳо дар тафтишоти амиқи дил, ва дар иқрор ва тарк кардани гуноҳон, ва дар ба ҳам омадани иттиҳоди муқаддас муттаҳид гардиданд, Рӯҳулқудс бар онҳо нозил шуд ва ваъдаи Масеҳ иҷро гардид. Рехтани аҷоибӣ Рӯҳулқудс ба вукӯъ пайваст. Ногоҳ аз осмон садое омад, монанди вазидани боди саҳту пурзӯр, ва тамоми хонаро, ки дар он нишаста буданд, пур кард. «Ба дар ҳамаи рӯз қариб се ҳазор ҷон ба онҳо ҳамроҳ карда шуданд». Review and Herald, March 11, 1909.»

Дар давоми чиҳил рӯз, Масеҳ ҳозир буда, ба шогирдон таълим меод, ва сипас Ӯ ба осмон сууд кард. Даҳ рӯзи баъдӣ давраи омодагӣ пеш аз рехтани Панतिकости Рӯҳулқудс буд. Чиҳил рӯзи таълиме, ки баъд аз салиб омад, ба давраи аз 19 апрели соли 1844 то оғози маҷлиси урдугоҳии Эксетер дар 12 августи соли 1844 мувофиқат мекунад. Даҳ рӯзе, ки пеш аз Панतिकост омад, аз 12 то 17 августи соли 1844-ро намояндагӣ мекард, вақте ки миллериён бар паёми Нидои Нимашаб, ки Самуэл Сноу оварда буд, муттаҳид шуданд. Дар он маҷлиси урдугоҳӣ ду гурӯҳ зоҳир гардид, ва танҳо як гурӯҳ дар анҷоми маҷлис рехтани Панतिकостиро қабул кард. Дар он даврае, ки бо чиҳил рӯз намояндагӣ шудааст, як гурӯҳ таълимро қабул кард, ва гурӯҳи дигар таълимро рад намуд. Вақте ки Нидои Нимашаб расид, як гурӯҳ равшан дошт, гурӯҳи дигар надошт.

«Вақте ки домод таъхир кард, ҳамаи онҳо пинак рафта хобиданд.” Бо таъхири домод гузаштани он вақте ифода меёбад, ки дар он Худовандро интизор буданд, ноумедӣ ва гӯё ба таъхир афтодан. Дар ин айёми номуайяний таваҷҷуҳи рӯякӣ ва нимдилон зуд ба сустӣ гароид, ва кӯшишҳои хоҳиш ёфт; аммо онҳое ки имонашон бар дониши шахсии Китоби Муқаддас асос ёфта буд, зери пойҳои худ санге доштанд, ки мавҷҳои ноумедӣ онро шуста наметавонистанд. “Ҳамаи онҳо пинак рафта хобиданд;” як гурӯҳ дар бепарвӣ ва дасткашӣ аз имони худ, гурӯҳи дигар бошад, бо сабр интизор буданд, то нури равшантар дода шавад. Бо вучуди ин, дар шаби озмоиш чунин менамуд, ки охириин гурӯҳ то андозае ғайрат ва фидокориӣ худро аз даст додаанд. Нимдилон ва рӯякиён дигар наметавонистанд бар имони бародарони худ така кунанд. Ҳар яке бояд барои

худаш биистад ё сукут кунад.» The Great Controversy, 395.

Дар давоми даҳ рӯзе, ки ба Пантикост мебурд, ва дар айёми маҷлиси урдугоҳи Эксетер, Масеҳ қавми Худро бори дуюм чамъ овард, пеш аз он ки он қавм паёми Ёро ба ҷаҳон баранд. Вақте ки ғариштаи сеюм 22 октябри соли 1844 нозил шуд, он рамаи хурд боз ноумед ва пароканда гардид, аммо аз 22 октябри соли 1844 давраи таълим оғоз ёфт, ҳангоме ки Масеҳ қавми Худро ба Қудси Ақдас роҳнамоӣ намуд. Дар соли 1849, Худованд дасти Худро бори дуюм дароз кард, то боз онҳоро чамъ оварад, ки онҳоро аз миёни ноумедихои 19 апрел ва 22 октябри соли 1844 чамъ оварда буд.

Соли 1844 дастур ба паёме тааллуқ дошт, ки ғариштаи сеюм ҳангоми фуруд омаданаш дар дасти худ дошт; аммо дар «давраи шубҳа ва номуайяний», ки пас аз ноумедии бузург фаро расид, бисёре роҳи худро гум карданд. То соли 1849 кори чамъ овардани он рамаи хурди пароканда оғоз гардид, вале он чи он таърих тасвир мекард, шикасти соли 1863 ва Қодеши аввал барои Исроили муосир буд. Ғалабаи ояндаи яқсаду чилу ҷаҳор ҳазор ва кори онҳо дар Қодеши дуюм ба таъхир афтод.

Ҳангоме ки Худованд 11 сентябри соли 2001 нозил шуд, Ё қавми охирзамонии Худро чамъ овард, ба онҳо ғизои рӯҳонии Худро барои хӯрдан дод, Рӯҳи Худро бар он қавм дамид, ҳангоме ки борони охиронро ба пошидан оғоз намуд, ва ҳамчунин раванди имтиҳонро оғоз кард, ки ба 18 июли соли 2020 расид, вақте ки қавми охирзамонии Ё ноумед гардида, пароканда шуданд. Дар давоми сеюмим рӯз онҳо дар кӯча мурда буданд. Ҳам сеюмим рӯз ва ҳам давраи чихилрӯза дар замони Масеҳ биёбонро ифода мекунанд. Ин ҳамчунин бо давра аз 19 апрели соли 1844 то 12 августи соли 1844, ва низ бо давра аз 22 октябри соли 1844 то соли 1849 ифода шудааст.

Аз моҳи июли соли 2023 то қонуни якшанбе, ки он даҳ рӯзе мебошад, ки пеш аз Пантикост меомад, маҷлиси урдугоҳӣ дар Эксетер аз 12 август то 17 август, ва давраи аз соли 1849 то соли 1863, ҳама бо якдигар мутобиқат мекунанд. Онҳо давраи чамъоварии дуҷуми қавми рӯзҳои охири Худро ифода мекунанд. Давра аз ноумедӣ то рехтани Рӯҳулқудс ба ду давраи ҷудогона тақсим мешавад.

Дар дохили таърихи пинҳони ояти чихилуми боби ёздаҳуми китоби Дониёл хатти протестантизми муртад (қалисои исмӣ), хатти адвентизми лаодиқиягии рӯзи ҳафтум (адвентизми исмӣ), хатти католикизм ва хатти протестантизми ҳақиқӣ ҳама муаррифӣ шудаанд. Ин чор хат протестантизми ҳақиқиро дар кашмакаш бо иттиҳоди сегонаи аждаҳо (Яхудо), ҳайвони ваҳшӣ (католикизм) ва пайғамбари козиб (протестантизми муртад) нишон медиҳанд.

Дар ҳамон таърихи ниҳонии айни яқсон, низ хати ҷумҳурихоҳии муртад тасвир ёфтааст. Дар дохили он хатт ихтилофе миёни Ҳизби демократ (аждаҳо) ва Ҳизби ҷумҳурихоҳ (сурати ҳайвон) намояндагӣ мешавад. Ҳизби ҷумҳурихоҳ бояд дар ташкили сурати ҳайвон пешсаф гардад, ва бо ин амал хусусиятҳои нубуввати ҳайвонро (попигариро) зоҳир месозад. Дар Қаломи Худо ба попигарӣ, ки подшоҳи шимол ва ҳамчунин ҳайвон аст, Миср (аждаҳо) ҳамчун подош барои хизматҳои анҷомдода, азбаски Худо онро ҳамчун абзори доварӣ ба қор

бурд, дода мешавад.

Эй фарзанди одам, Набӯкадрассар, подшоҳи Бобил, лашкари худро водор кард, ки бар зидди Сур хизмати бузурге ба ҷо оваранд; ҳар сар кал шуд, ва ҳар китф захмӣ гашт; вале на ӯ ва на лашкараш аз Сур барои он хизмате, ки бар зидди он ба ҷо оварда буданд, музде наёфтанд. Бинобар ин, чунин мегӯяд Парвардигор Худо: инак, замини Мисрро ба Набӯкадрассар, подшоҳи Бобил, хоҳам дод; ва ӯ анбӯҳи онро хоҳад бурд, ва ғанимати онро хоҳад гирифт, ва торочи онро хоҳад рабуд; ва он музди лашкараш хоҳад буд. Замини Мисрро барои меҳнате, ки бо он бар зидди он хизмат кард, ба ӯ додаам, зеро ки онҳо барои Ман амал карданд, мегӯяд Парвардигор Худо. Дар он рӯз шоҳи хонадони Исроилро хоҳам рӯёнд, ва ба ту кушодагии даҳонро дар миёни онҳо хоҳам дод; ва онҳо хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам. Ҳизқиёл 29:18–21.

Набукаднесар, ки дар ин порча подшоҳи шимол аст, замини Мисрро ҳамчун музди худ мегирад; ва ба ин васила намунаи он мегардад, ки дар айёми охир папагӣ Мисрро, яъне аждаҳоро, яъне даҳ подшоҳро, яъне Созмони Милали Муттаҳидро, ки розӣ мешаванд салтанати ҳафтуми худро барои муддати кӯтоҳе ба ваҳшӣ биспоранд, дар ихтиёр мегирад.

Ва он даҳ шоҳе ки бар он ҳайвон дидӣ, инҳо аз он фоҳиша нафрат хоҳанд дошт, ва ӯро хароб ва бараҳна хоҳанд гардонид, ва гӯшти ӯро хоҳанд хӯрд, ва ӯро дар оташ хоҳанд сӯзонд. Зеро Худо дар дилҳои онҳо гузоштааст, ки иродаи ӯро ба ҷо оваранд, ва ба як фикр мувофиқ шаванд, ва салтанати худро ба ҳайвон бисупоранд, то суханони Худо ба иҷро расанд. Ваҳй 17:16, 17.

Ин пардохти нубувватӣ ҳамчунин дар Дониёл, боби ёздаҳ, ояти чилу ду ифода ёфтааст.

Вай дасти худро ҳамчунин бар кишварҳо дароз хоҳад кард; ва замини Миср раҳо нахоҳад ёфт. Дониёл 11:42.

Папство дар замони борони охир бар қудрати аждаҳо ғолиб меояд, зеро ин музд «дар» он «рӯз» анҷом меёбад, ки Худо «шоҳи хонадони Исроилро мешукуфонад». Маҳз борон аст, ки Исроили Худоро мешукуфонад, ва он рӯз 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, ки рӯзи боди шарқӣ буд.

Онҳое ки аз Яқуб меоянд, реша хоҳанд давонд; Исроил хоҳад шукуфт ва ғунча хоҳад баст, ва рӯи ҷаҳонро аз самар пур хоҳад кард. Оё ӯ ӯро задааст, чунон ки занандагони ӯро зада буд? Ё ӯ мувофиқи куштори касоне ки аз ҷониби ӯ кушта шуданд, кушта шудааст? Бо андоза, ҳангоме ки он берун мерӯяд, Ту бо он муҳокима хоҳӣ кард; ӯ дар рӯзи боди шарқӣ боди саҳти Худро бозмедорад. Бинобар ин, гуноҳи Яқуб бо ин пок хоҳад шуд; ва ҳамаи самари бардоштани гуноҳи ӯ ин аст: ҳангоме ки ӯ ҳамаи сангҳои қурбонгоҳро мисли сангҳои оҳак, ки пора-пора кӯфта шудаанд, мегардонад, ашераҳо ва бутҳо дигар қомат нахоҳанд рост кард. Ишаё 27:6–9.

Миср ба ҳайвони папавӣ дар он ҳангоме дода мешавад, ки борони охирин рехта мешавад. Борони охирин ба пошидан оғоз кард, вақте ки боди шарқӣ, ки исломо аз войи сеюм ифода мекунад, 11 сентябри соли 2001 «боздошта», ё маҳдуд карда шуд. Сипас борон бар Исроил, ҳангоме ки онҳо ба шукуфтан оғоз карданд, ба андоза чен карда шуда, (пошида) шуд. Дар

замони қонуни якшанбе, вақте ки войи сеюм боз меояд, борони охирин беандоза рехта мешавад. Дар миёни 11 сентябри соли 2001 ва қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда «гуноҳи Яъқуб» пок карда мешавад, ва калимаи ибрии «пок карда мешавад» маънои «каффора карда мешавад»-ро дорад. Дар қонуни якшанбе ба ҳайвони папавӣ Миср (аждаҳо) дода мешавад, дар ҳоле ки он даҳ подшоҳ бо папагӣ зино мекунад, бо ташкил намудани як сурати ҷаҳонии ҳайвон.

Пеш аз қонуни якшанбе, дар замони мӯҳрғузорию яксаду чилу чор ҳазор, шоҳи муртадии ҷумҳуриҳо бо шоҳи муртадии протестантӣ барои ҳайвон сурате месозад, ва дар он хатти нубувватӣ ҳизби ҷумҳуриҳо бар ҳизби демократӣ ғолиб меояд, зеро ҳизби демократӣ қудрати аждаҳост ва ҳизби ҷумҳуриҳо он қудратест, ки сурати папагиро месозад.

Дар дохили таърихи нубувватию ҳайвони заминӣ анҷоми ҳизби Демократӣ ва анҷоми ҳизби Ҷумҳуриҳо муайян карда мешавад. Ин ду ҳизб шоҳи ҷумҳуриҳоиро ташкил медиҳанд, аммо онҳо муборизаи дохилиро ошкор месозанд, ки дар саросари тамоми таърихи ҳайвони заминӣ ҷараён дорад. Он шоҳ (Ҷумҳуриҳо) як микрокосми дохилии ду шоҳи ҳайвони заминиро дар бар мегирад.

Дар шаҳодати подшоҳии Модаён ва Форсҳо, шоҳи охирине, ки баромад, баландтар бархост; ва Ҳизби демократӣ дар таърихи Амрико нахуст оғоз ёфт, аммо дар охир Ҳизби ҷумҳуриҳо баландтар бархоста, бар демократҳо ғолиб меояд. Дар таърихи борони охир, ки 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, демократҳои глобалист, ки аз ҷониби аждаҳо илҳом гирифта буданд, аз вартаи беҳади Ваҳй боби ёздаҳ бархоста, бо дуздидани интиҳоботи соли 2020 ҷумҳуриҳоҳоро куштанд. Ҷанги онҳо бар зидди Трамп (ва ҷумҳуриҳоҳон) вақте оғоз ёфт, ки ӯ дар соли 2015 номзодии худро эълон кард, ва аз ҳамон лаҳза ба баъд танҳо шиддат гирифт.

Вақте ки демократҳо интиҳоботи соли 2020-ро дуздиданд, пас аз он мувофиқаҳои Пелосиро барпо карданд; аммо ҳангоме ки Трамп дар соли 2022 маъракаи сеюми худро эълон намуд, тарс бар демократҳо фурӯ омад, ва ҳашии онҳо танҳо бештар гардид, ва он гоҳ бо ғзаби азим бар зидди Трамп ва ҷонибдорони ӯ бархостанд, зеро медонистанд, ки вақти онҳо кӯтоҳ аст. Онҳо марги ӯро ҷашн гирифтанд, аммо вақте ки ӯ бархост, тарси бузург бар онҳо фурӯ афтод.

Ва ҳангоме ки шаҳодати худро ба анҷом расонанд, он ваҳше ки аз вартаи беҳад бармеояд, бар зидди онҳо ҷанг хоҳад кард, ва бар онҳо ғолиб хоҳад омад, ва онҳоро хоҳад кушт. Ва ҷасадҳои онҳо дар кӯчаи шаҳри бузург хоҳад афтод, ки аз ҷиҳати рӯҳонӣ Садӯм ва Миср номида мешавад, он ҷо ки Худованди мо низ маслӯб гардид. Ва аз мардумон ва қабилаҳо ва забонҳо ва миллатҳо ҷасадҳои онҳоро се рӯзу ним хоҳанд дид, ва нахоҳанд гузошт, ки ҷасадҳои онҳо дар қабрҳо ниҳода шаванд. Ва сокинони замин бар онҳо шодӣ хоҳанд кард ва айшу тараб хоҳанд намуд, ва ба якдигар ҳадияҳо хоҳанд фиристод; зеро ки ин ду пайғамбар сокинони заминро азоб медоданд. Ва баъд аз се рӯзу ним рӯҳи ҳаёт аз ҷониби Худо ба онҳо даромад, ва онҳо бар пойҳои худ истоданд; ва тарси бузург бар онҳое афтод, ки онҳоро медиданд. Ваҳй 11:7–11.

Замоне, ки анҷоми Ҳизби Демократро муайян месозад, аз маросими савгандёдкунии Байден дар соли 2021 то маросими савгандёдкунии Трамп дар соли 2025 тӯл мекашад. Ин давра бо Муҳокимаҳои Пелоси оғоз ёфт, ки комилан ҳилофи Конститутсия ва тамоман дорои моҳияти сиёсӣ буданд. Ин таърих, ки марги президенти шашумро аз замони охир дар соли 1989 то ба президенти ҳаштуме, ки аз ҳафт аст, ифода мекунад, бо муҳокимаҳои сиёсӣ (Муҳокимаҳои Пелоси) оғоз ёфт; ва он бо марги Ҳизби Демократ ва маҷмӯаи дуёми Муҳокимаҳои Пелоси анҷом меёбад, ҳангоме ки ҳадафҳои сиёсӣ баръакс мегарданд.

Тасвири таърих дар боби ёздаҳуми Китоби Ваҳй ҷой дорад, ки нахустин иҷрогардии ҳудро дар Инқилоби Фаронса ёфт. Инқилоби Фаронса намунаи классикии таърихии он навъи ҷанги сиёсии гилйотинӣ мебошад, ки он як ҳизби ҳоким ҳизби дигари ҳокимро мекушад, ва сипас ҳуди ҳамон қудрати ҳоким сарнагун шуда, ҳудашон низ таъқиб карда мешаванд.

Даврае, ки аз маросими савгандёдкунии Байден ва мурофияҳои Пелосӣ то ба маросими дуёми савгандёдкунии Трамп ва баргардонидани мурофияҳои Пелосӣ тӯл мекашад, анҷоми Ҳизби демократро муайян мекунад, ва ҳамчунин он замонро муайян месозад, ки Трамп тақроран татбиқи маҷмӯае аз фармонҳои иҷроияро ба амал меорад, ки намунаи онҳо Қонунҳои «Бегонагон ва Фитнаангезӣ» буданд. Татбиқи он фармонҳои иҷроия мурофияҳои дуёми Пелосиро оғоз хоҳад кард ва ибтидои давраеро муайян хоҳад намуд, ки дар он сурати ҳайвон ба таври ҷиддӣ оғоз меёбад. Он давра бо иҷборӣ гардидани қонуни якшанбе анҷом меёбад; пас, ин давра бо фармонҳои иҷроияе, ки ба Қонунҳои «Бегонагон ва Фитнаангезӣ» ҳаммонанданд, оғоз ёфта, бо қонуни якшанбе ба поён мерасад. Маҳз дар он ҷо Ҳизби ҷумҳуриҳо ба анҷом мерасад.

Ҳар ду даврае, ки анҷоми Ҳизби Демократӣ ва сипас Ҳизби Ҷумҳуриҳо ро ифода мекунад, ба таври нубувватӣ бо ҳам пайвастанд ва бо давраи бисту ду сола аз 1776 то 1798 намоёндагӣ мешаванд. Он давра се аломати роҳ дорад: Эъломияи Истиқлолият дар соли 1776, сздаҳ сол баъд Конститутсия, ва пас аз он Қонунҳои бегонагон ва фитнаи соли 1798. Ин се аломати роҳ дар хатти Ҳизбҳои Демократӣ ва Ҷумҳуриҳо иҷроӣ ҳудро меёбанд, гарчанде ки татбиқи аломати дуём ва сеюм дар ҳар як хатт дар нуқтаи дигаре ҷойгир аст.

Мо ин роҳнамоҳоро ва иҷроҳои онҳоро дар мақолаи навбатӣ шарҳ хоҳем дод.

«Фақат ду гурӯҳ ҳастанд: Шайтон бо қуввати қачу фиребандаи худ амал мекунад, ва ба василаи гумроҳҳои саҳт ҳамаи касонеро сайд месозад, ки дар ростӣ намонанд, ки гӯшҳои ҳудро аз ростӣ гардонид, ба афсонаҳо рӯ овардаанд. Худи Шайтон дар ростӣ наистод; ӯ сирри шарорат аст. Бо ҳилагарии худ ӯ ба иштибоҳҳои ҷониҳалоккунандаи худ намуди ростӣ медиҳад. Қуввати фиреби онҳо дар ҳамин аст. Азбаски онҳо қалбакии ростӣ мебошанд, спиритизм, теософия ва фиребҳои монанди инҳо бар зехни одамон чунин қудрати бузург пайдо мекунад. Дар ҳамин ҷо амали устодонаи Шайтон зоҳир мегардад. Ӯ ҳудро Начотдиҳандаи инсон, некбаҳши насли башар вонамуд мекунад, ва ба ҳамин васила қурбониёни ҳудро осонтар ба сӯи ҳалокат мекашонад.»

«Моро дар Каломи Худо ҳушдор додаанд, ки ҳушёрӣ бедорхобона баҳри амният аст. Танҳо дар роҳи ростӣ ҳақиқат ва адолат мо метавонем аз қудрати васвасакунанда раҳо

шавем. Аммо ҷаҳон ба дом афтодааст. Маҳорати Шайтон дар тарҳрезии нақшаҳо ва усулҳои бешумор барои ба иҷро расонидани мақсадҳои ӯ ба кор бурда мешавад. Риёкорӣ назди ӯ ба ҳунари нозук табдил ёфтааст, ва ӯ дар сурати фариштаи нур амал мекунад. Танҳо чашми Худо найрангҳои ӯро дарк мекунад, ки ҷаҳонро бо усулҳо ва принципҳои дурӯғин ва ҳалокатовар олуда созад, ки дар рӯйи худ намуди некии ҳақиқиро доранд. Ӯ амал мекунад, то озодии диниро маҳдуд намояд ва ба ҷаҳони динӣ навъе аз ғуломиро ворид созад. Ташкилотҳо ва муассисаҳо, агар бо қудрати Худо ҳифз карда нашаванд, тахти дастури Шайтон амал хоҳанд кард, то одамонро зерӣ назорати одамон оваранд; ва фиребу макр шабоҳати ғайрат барои ҳақиқат ва барои пешрафти Малакути Худоро ба худ хоҳад гирифт. Ҳар он чи дар амалияи мо мисли рӯзи равшан ошкор нест, ба усулҳои мири бадӣ тааллуқ дорад. Усулҳои ӯ ҳатто дар миёни Адвентистони рӯзи ҳафтум, ки даъво доранд ҳақиқати пешрафтaro доранд, ба кор бурда мешаванд.»

«Ҳангоме ки одамон ба ҳушдорҳое, ки Худованд ба онҳо мефиристад, муқовимат мекунанд, онҳо ҳатто ба пешвоёни амалҳои шарирона табдил меёбанд; чунин одамон даъвои ба кор бурдани ихтиёрҳои махсуси Худоро мекунанд — онҳо ҷуръат менамоянд, ки дар талоши идора кардани ақлҳои одамон он чизро ба ҷо оранд, ки ҳуди Худо онро нахоҳад кард. Онҳо усулҳо ва нақшаҳои худро ҷорӣ месозанд, ва ба воситаи тасаввуроти нодурусти худ дар бораи Худо, имони дигаронро ба ҳақиқат сушт мегардонанд ва принципҳои дурӯғинеро ворид месозанд, ки мисли хамиртуруш амал карда, муассисаҳо ва калисоҳои моро олуда ва фосид хоҳанд сохт. Ҳар чизе ки тасаввури инсонро дар бораи адолат, инсоф ва довариӣ беғаразона паст мегардонад, ҳар ҳила ё дастуре, ки воситаҳои инсонии Худоро зерӣ назорати ақлҳои инсонӣ меоварад, имони онҳоро ба Худо коста месозад; он ҷонро аз Худо ҷудо мекунад, зеро аз роҳи ростқавлӣ ва адолати катъӣ дур мебарад.

«Худо ҳеҷ василаеро, ки ба воситаи он инсон ҳарчанд ба андозаи ночизе бар ҳамнавьӣ худ ҳукмронӣ ё ӯро зерӣ фишор қарор диҳад, сафед намекунад. Ягона умеди инсонӣ сукуткарда ин аст, ки ба Исо назар афканад ва Ӯро ҳамчун ягона Наҷотдиҳанда бипазирад. Ҳамин ки инсон барои одамони дигар қоидаи оҳанин барқарор карданро оғоз мекунад, ҳамин ки ӯ одамонро мувофиқи андешаи худ ба юғ кашида пеш ронданро сар мекунад, ӯ Худоро беҳурмат месозад ва ҷони худро, ҳамчунин ҷони бародарони худро, ба хатар меандозад. Инсонӣ гуноҳкор танҳо дар Худо метавонад умед ва адолатро биёбад; ва ҳеҷ инсон дигар одил нест, магар то он даме ки ба Худо имон дорад ва бо Ӯ пайванди ҳаётбахшро нигоҳ медорад. Гули саҳро бояд решаи худро дар хок дошта бошад; он бояд ҳаво, шабнам, борон ва нури офтоб дошта бошад. Он танҳо ҳамон вақт мешукуфад, ки ин неъматҳоро қабул кунад, ва ҳамаи онҳо аз Худоянд. Бо инсон низ ҳамин тавр аст. Мо аз Худо он чизро мегирем, ки ба ҳаёти ҷон хизмат мекунад. Ба мо ҳушдор дода шудааст, ки ба инсон таваккал накунем ва ҷисмро бозуи худ насозем. Бар ҳамаи онҳое ки чунин мекунанд, лаънат эълон шудааст». The 1888 Materials, 1432–1434.